

havde 380,000 Kr. til gode, skyldte Banken Landmandsbanken i 1908: 726,000 Kr., hvoraf den københavnske Bank havde Sikkerhed for de 413,000 Kr. + en Sikkerhedsstillelse paa Bankens Direktør paa 150,000 Kr.; den personlige Sikkerhed viste sig senere at være højst 30,000 Kr. værd; dette Krav paa personlig Sikkerhed fra Hr. Madsen for Bankens Gæld er uforstaaeligt, hvis den københavnske Bank mente, at Fredericia Bank var solvent.

Sparekassen i Fredericia havde i 1891 170,000 Kr. til gode hos Fredericia Bank; denne Gæld voksede, til den i 1897 naaede 570,000 Kr., saa fik den nogen Sikkerhed — atter øgedes Gælden, som nu er 400,000 Kr. uden Sikkerhed og 100,000 Kr. med Sikkerhed.

Tabet vil være ca. 50 pCt. eller 200,000 Kr., en meget stor Del af Sparekassens Reservefond. Sparekassens Solvens vil afhænge af, om dens andre Debitorer ere fuldt ud solide; desuden taber Sparekassen 14,000 Kr., for hvilke den er Aktionær.

Fredericia Banks virkelige Status viser Aktiver til et Beløb af ca. 1 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. og Passiver til et Beløb af 2 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., altsaa et Underskud paa ca. 1 Million; blandt Passiva er en Del privilegerede eller med Sikkerhed forsynede Kreditorer, saa 50 pCt. vil sikkert være Maksimumsdividende til Bankens ordinære Kreditorer — eller dem, der træde i disses Sted.

Det er beklageligt, at Direktøren har skjult for de øvrige Selskabsmyndigheder de alvorlige Tab, Banken led ved Melchior og andres Fallit og dermed bevirket, at en Bank, der siden 1897 har været insolvent, hvert Aar udbetaler Dividende og Tantiører. I Juli 1908 har Fredericia Bank holdt en Generalforsamling, der vedtog at udvide Kapitalen med 200,000 Kr. i Præferenceaktier; med en Aktielov i Minde turde man forudsætte, at en saadan Kapital først tegnes, naar Kreditorerne — eller den, der som Landmandsbanken er indtraadt i disses Rettigheder — gennem en Akkord har tilladt en Nedskrivning af deres Tilgodehavende.

Om Garantien Omfang i Fredericia Bank følgende:

¹⁹/₂ kommer Bankraadetets Formand til Gehejmerraad Glückstadt, beder om Hjælp, fordi Banken — efter hans Mening — „paa Grund af Opsigelser er kørt fast“ Bankraadet tror blot, der mangler Kapital, men ved dog paa det Tidspunkt, at en Del af Aktiekapitalen alt er tabt.

²⁰/₂ tiltræder Direktør Jørgensen, og Hr. Madsen gaar af; samme Dag sanktionerer Fredericia Bankraad, at Kapitalen skal udvides ved Præferenceaktier, hvoraf Landmandsbanken skal overtage 100,000 og Sparekassen 100,000 — alt under Forudsætning af, at Banken er solvent — en Forudsætning, hvis Eksistens man først senere erfarede.

Den 25. finder den ny tiltraadte Direktør, at Banken er afgjort insolvent — og derefter annullerer Landmandsbanken sin Pligt til at tegne ny Kapital.

²⁷/₂ sker der en Henvendelse til Finansminister Lassen (fra hvem?), der den 28. konfererer med Statsgældsdirektøren og Landmandsbankens 1ste Direktør; i denne Konference opfordrer Vilh. Lassen Landmandsbanken til at gantere under Rekurs til Bankkomiteen. Det er endnu ikke oplyst, hvem der har givet Finansminister Lassen denne Ide at opfordre Landmandsbanken til at garantere.

Landmandsbanken skriver selv: „Lassen ønskede ingen Uro i Provinserne, for ikke at sige, at København kunde hjælpes — ikke Landet; Uroen maatte ej brede sig til Fredericia Sparekasse“; Bankkomiteen skriver: det er udenfor al Tvivl, at Lassen vidste, at Garantien ydedes Fredericia Bank og ikke Sparekassen, og udtrykkelig tilkendegiver dette, idet han ganske vist som et af sine Motiver nævnte Hensynet til Sparekassen.

Heraf fremgaar, at man (hvem?) har henvendt sig til Vilh. Lassen: at Lassen lededes af Hensynet til Sparekassen, hvortil Uroen ikke maatte brede sig; og Sparekassen kom jo ikke under Garantien, hverken helt eller med sit Tilgodehavende — i Modsætning til Løgstør Bank. I Sam-